

Владислав КАЛЕНІЧЕНКО

ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ НА УРОКАХ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ

Пріоритетним напрямком роботи кожної школи є підвищення якості освіти через використання інноваційних технологій на уроках і позакласних заняттях. Тому сучасний педагог повинен досконало володіти знаннями в області цих технологій і успішно застосовувати їх на своїх уроках. Учитель фізичної культури, використовуючи стимулюючі технології, дозволяє активізувати власні сили організму, використовувати його ресурси для виходу з небажаного стану. Прикладами можуть бути – температура гартування, фізичні навантаження. Використовуючи захисно-профілактичні технології, які полягають у виконанні санітарно-гігієнічних норм і вимог, учитель обмежує граничне навантаження, що повністю виключає перевтому. Використання страхувальних засобів і захисних пристосувань у спортзалах виключають травматизм; компенсаторно-нейтралізуючих технологій – фізкультхвилинок, фізкультпауз – нейтралізують несприятливу дію статичних уроків. Інформаційно-навчальні технології забезпечують учним рівень писемності, необхідний для ефективної турботи про здоров'я.

Для досягнення цілей здоров'язберігаючих технологій застосовуються такі групи засобів як засоби рухової спрямованості, фізичні вправи, фізкультхвилинки, емоційні розрядки, хвилини «спокою», гімнастика, лікувальна фізкультура та рухливі ігри. У широкому розумінні інновація – це синонім успішного розвитку певної сфери діяльності на базі різноманітних нововведень. Головною ознакою інновації в аспекті ефективного фізичного виховання є позитивні зміни, які виникають у роботі освітніх установ у результаті спеціально організованої інноваційної діяльності. Якщо говорити про сучасність, то впроваджені педагогами і вчителями фізичної культури нові технології. Наприклад, скейтборди – це масове захоплення молоді в 80-х рр. ХХ ст., що у 90-х рр. ХХ ст. перетворилося у вид спорту. Катання і виконання трюків на скейті – це не просто активне проведення часу, але й долучення до так званої екстремальної культури – зі своєю модою, музикою, сленгом та манерою поведінки. Стритстайл – це особливий стиль швидких перегонів на дошках, стрибки вгору. Бейсбол – спортивна гра з м'ячем, який б'ють битою. Різновид бейсболу із більшим м'ячем називається софтболом.

Система фізичного виховання школярів в умовах сучасного навчального закладу повинна бути побудована таким чином, щоб фізичні вправи були доцільними не тільки з точки зору фізіологічної та функціональної, а й виховної та естетичної. Отже, різноманітні новітні технології фізичного виховання, що включають різноманітні танцювальні та ритмічні вправи сприятимуть формуванню у дітей правильної постави, гарної ходи, розвитку ритмічності та координації рухів.

Список використаних джерел

1. Нова українська школа. Концептуальні засади реформування середньої школи. URL: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/zagalna%20serednya/nova-ukrainska-shkola-compressed.pdf> (дата звернення: 09.11.2022).

Дар'я БУБЛІЙ

ПРОБЛЕМИ СИСТЕМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ ТА ШЛЯХИ ЇЇ МОДЕРНІЗАЦІЇ

Освіта відіграє найважливішу роль у нашому житті, адже у більшості випадків від неї залежить наше подальше життя. Вона виробляє умови та забезпечує можливості

для формування свідомості молодій людині як особистості та породжує наш інтелектуальний потенціал.

Світ давно усвідомив, що якість повчального процесу стає головним аргументом розвитку людини, а також забезпечення такого рівня життєвої та професійної компетентності людини, який би задовольняв її прагнення до самовдосконалення і саморозвитку. За допомогою освітнього процесу з'являються освічені та висококультурні люди, які мають високий інтелектуальний потенціал. Вища освіта одночасно має вплив на усі процеси, які відбуваються в країні. Чим більший відсоток осіб з вищою освітою, тим більш успішно розвивається суспільство.

Розвиненим країнам притаманний високий відсоток осіб, які мають вищу освіту. Україна відстає від інших країн, адже в Україні трохи більше 28% громадян мають вищу освіту. В інших країнах Європи цей показник сягає

40—50%. У зв'язку з технічним прогресом попит на осіб з вищою освітою буде і надалі зростати. Європейська комісія прогнозувала, що уже до 2020 р. не менше ніж 35% робочих місць у країнах-членах Європейського Союзу вимагатимуть вищої освіти. Дивлячись на Україну, ми бачимо, що освіченість населення не сповна відповідає запитам економічного, політичного та соціально-культурного розвитку держави. Можна беззаперечно стверджувати, що загальнокультурний рівень великої кількості населення, особливо молоді, ставить під загрозу не тільки економічний ріст, але й соціальну стабільність. Тому, виявлення основних проблем системи вищої освіти та пошук шляхів її модернізації є надзвичайно актуальним питанням українського сьогодення.

Аналіз останніх досліджень свідчень і публікацій свідчить, що проблема реформування вищої освіти порушувалася в працях В. Андрущенка, Ю. Жука, Л. Зязюна, О. Навроцького та ін. Ю.Жук, усвідомлює, що освіта, і вища зокрема, є основою добробуту в державі [4, с.14].

Метою роботи є дослідження проблем вищої освіти України та винайдення шляхів щодо її модернізації.

Поставлена мета вимагає розкриття основних факторів, які погіршують якість освіти в Україні. Фактори можна поділити на внутрішні і зовнішні. До внутрішніх можуть бути віднесені такі:

1. Зростання кількості матеріалу, яке відводиться на самостійну роботу. Близько 60% матеріалу навчальної програми притаманне самостійному опрацюванню. Самостійна робота студентів була чи не основним фактором зниження рівня знань студентів, оскільки молоді люди пишуть конспекти, шукають реферати у Інтернеті тощо. Рейтингова оцінка студентів виставляється з урахуванням усіх навчальних здобутків.

2. Накопичувальна система балів. За цієї системи заліки та екзаменів втратили свою роль, адже легалізували систему «автоматів», коли найкращим студентам виставляли оцінки за їх успішність. Оцінка знань і навчальних досягнень студентів визначається за формулою, що враховує кількість годин, відведених на той чи інший вид робіт, і має самостійний, теоретичний і практичний складові блоки.

3. Україна уклала багато міжнародних угод про взаємне визнання документів про освіту, наукові ступені та вчені звання. Кількість ЗВО нашої держави, які запровадили спільні програми з вищими навчальними закладами інших країн, становлять лише 3% загальної кількості українських закладів [1, с.27].

4. Номінальна автономія українських ЗВО. Автономія ЗВО в Україні існує тільки на словах або на папері, в той час як у країнах ЄС вона має великий вплив на розвиток освіти. У цивілізованих країнах така автономія визначається економічною незалежністю закладів від держави. В Україні ж держава є замовником освітніх послуг та формує стандарт вищої освіти. Проте, урахувавши, що в сучасних умовах попит на фахівців визначають роботодавці, а не держава, спеціальності та рівень підготовки випускників, в першу чергу, повинні влаштовувати роботодавців.

До зовнішніх належать такі:

1. Низькі обсяги фінансування з державного бюджету. Державне фінансування вищої освіти та науки в Україні не задовольняє вимогам і нормам законів України «Про вищу освіту». Згідно з цим, держава втрачає освічених громадян, зменшуються масштаби та рівень якості підготовки науково-педагогічних кадрів, значно погіршуються умови для творчої роботи студентів і викладачів. Закони України про освіту й науково-технічну діяльність визначають відсоток ВВП, який повинен виділятися на освіту та науку. Ці показники, відповідно, дорівнюють 10 і 1,7%. Залишковий принцип державного фінансування науки та освіти в обсязі 0,3-0,5% ВВП є однією з основних причин відставання науки в Україні. Адже, якщо в державі на науку припадає менше 2% ВВП, розпочинаються процеси, що руйнують зв'язки не лише в науці, а й суспільстві та економіці [5, с. 45].

2. Неладний стан науково-дослідної діяльності ЗВО на сьогодні. Практикою інших країн доведено, що поєднання освіти з наукою є запорукою забезпечення високої якості освіти та належного інтелектуального супроводу державотворення. Це і є провідною вимогою Болонської декларації щодо інтеграції європейської вищої освіти [3, с. 13].

Цієї миті наука в Україні, більш того, наука ЗВО перебуває в критичному стані, що створює справжню загрозу національній безпеці держави. Для великої кількості вчених, які працюють у ЗВО України, наукова діяльність перетворилася на вподобання, а викладач-науковець, у свою чергу, став викладачем-методистом.

3. Низький рівень інноваційності освіти. Протягом усього часу відносно невисокі дані науково-дослідної роботи в Україні були однією з головних причин того, що жоден український університет не мав змогу увійти до числа 500 найбільш рейтингових університетів світу.

Згідно з проблемами вищої освіти, ми можемо визначити шляхи для її покращення, модернізації :

1. Розширення автономності. Основною завадою модернізації системи вищої освіти є обмежена автономність вітчизняних ЗВО, що проявляється у надмірному державному адмініструванні напрямів їх діяльності, насамперед з боку Міністерства освіти і науки України (МОН). Законодавче визначення "автономності" вітчизняних ЗВО (ст. 29 Закону України "Про вищу освіту") не відповідає основним принципам щодо автономності європейських закладів вищої освіти. Існуюча адміністративна та фінансова залежність ЗВО, особливо університетів, від органів державної влади зменшує ефективність роботи ВНЗ — не сприяє усуненню дисбалансу між попитом й пропозицією на кваліфікованих фахівців на сучасному ринку праці України та шкодить міжнародному іміджу вітчизняної вищої освіти.

2. Підвищення ефективної взаємодії між вищими навчальними закладами метою подальшого працевлаштування випускників. Модернізація вищої університетської української освіти повинна базуватися на найкращих зарубіжних зразках освітніх систем, з урахуванням національного досвіду.

Отже, на основі викладеного матеріалу можна зробити такі висновки, що освіта і наука стають найвпливовішими галузями світової економіки і головними факторами, що забезпечують накопичення людського капіталу. Слабке фінансування освіти загрожує економічній безпеці країни та не забезпечує накопичення людського капіталу до рівня, необхідного для переходу до економіки знань.

Список використаних джерел

1. Богачевська І., Карпенко М. Болонський процес в Україні : стан і проблеми реалізації. 2013. С.25–29.

2. Вища педагогічна освіта і наука України: історія, сьогодення та перспективи розвитку. Хмельницька область : [монографія] / [ред. рада вид.: В.Г. Кремень (голова); редкол. тому: О.М. Завальнюк]. К. : Знання України, 2010. 447 с.
3. Дробноход М. Сьогодення і проблеми вищої школи України. 2013. С.7–16.
4. Жук Ю. Треба вміти дивитись у вічі, або в Болонський процес слід входити з українським позитивним досвідом, враховуючи реалії. *Вища школа*. 2005. 16-23 березня. С. 12–17.
5. Хайнацька Ю.Ю., Гордєєва Т.А. Аналіз фінансування видатків на освіту в Україні. 2013. С.42–48.

Марина МАНЗЮК

ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ ЯК СУЧАСНА ОСВІТНЯ ТЕХНОЛОГІЯ

Пандемія Covid-19 відіграла значну роль у навчальному процесі всього світу. А також останні події принесли немалий свій відбиток. Безсумнівно, дистанційні методики навчання, онлайн заняття та курси – це все історія майбутнього. Світові країни-лідери за рівнем освіти впевнені, що за онлайн навчанням та сучасними інформаційними технологіями – майбутнє, тому роблять немалі інвестиції у їхній розвиток.

Дистанційне навчання – це індивідуалізований процес набуття знань, умінь, навичок і способів пізнавальної діяльності людини, що відбувається переважно шляхом опосередкованої взаємодії віддалених учасників навчально-виховного процесу в спеціалізованому середовищі на основі сучасних психолого-педагогічних та інформаційно-комунікаційних технологій.

Метою статті є визначення ролі дистанційного навчання в освітньому середовищі.

Ціллю дистанційного навчання є надання освітніх послуг шляхом використання сучасних інформаційно-комунікаційних технологій у навчанні на певних освітніх або освітньо-кваліфікаційних рівнях відповідно до державних освітніх стандартів. Завданням дистанційного навчання є надання громадянам можливості реалізувати конституційне право на освіту [1, с. 2].

Дистанційне навчання забезпечує доступ до Інтернету, обладнання (комп'ютер, планшет, смартфон тощо) для всіх учасників навчального процесу, а також те, що викладачі володіють технологією дистанційного навчання [2, с. 4].

Сьогодні весь світ перебуває під тиском, щоб працювати інакше. Підтримка та допомога дуже важливі. Занадто високі вимоги до «віртуального ідеалу» студента, а також відсутність чіткої нормативної бази в контексті багатьох інших освітніх проблем при здійсненні дистанційного навчання не сприяють ефективному розв'язанню проблеми [2, с. 228].

Дистанційне навчання має ряд переваг перед іншими формами навчання. Ось одна з них: студент може навчатися у зручний для нього час, у звичній обстановці та у відносно автономному темпі. Слід також враховувати меншу вартість такого навчання, оскільки немає необхідності орендувати приміщення, платити значну кількість персоналу та економити час.

Технології дистанційного навчання складаються з педагогічних та інформаційних технологій. Розглянемо відмінні особливості онлайн-навчання.

✓ **Гнучкість:** студенти дистанційної освіти зазвичай не відвідують регулярні курси у вигляді лекцій та семінарів, а працюють у зручний час, місце та темп, що є великою перевагою. Кожна людина може вивчати теми, які їй особисто необхідно опанувати, і має можливість отримати необхідні кредити за обраним курсом.